

Zelfs als je de taal niet begrijpt

Tweedejaar Yamada JHS Mio Sasaki

Een grote reden voor mij om mezelf op te geven voor de uitwisseling met Nederland waren de geweldige verhalen over Nederland die ik had gehoord van mijn oudere broer en zus die ook hebben deelgenomen aan de uitwisseling. Ik was erg geïnteresseerd naar hoe de Japanse scholen verschillen met de Nederlandse scholen en de verschillen in het dagelijks leven.

Tijdens de studiebijeenkomsten voorafgaand aan onze reis draaide het voornamelijk om Engels en Nederlands. Op dat moment besepte ik nog niet echt dat ik echt naar Nederland zou gaan. Maar hoe dichterbij de dag van vertrek kwam hoe meer ik besepte dat ik naar Nederland zou gaan als vertegenwoordigster van Yamada. Op hetzelfde moment begon ik me ook steeds meer zorgen te maken over mijn homestay en of ik wel gewoon zou kunnen communiceren in Nederland.

Het was een lange weg naar Nederland, een reis van zo'n zestien uur. Tijdens de reis was mijn hoofd vol met verwachtingen en zorgen.

Toen we in Nederland aankwamen was ik een beetje overweldigd door het voor mij onbekende landschap. Maar ik besloot om mijn best te gaan doen.

Toen we een bezoek brachten aan het CLZ werd er een wel heel erg feestelijke welkomstceremonie gehouden, ik was verbaasd over hoe anders de sfeer was dan in Japan.

Toen ik mijn gastgezin en mijn gastzus Yoricke voor het eerst ontmoette was ik verbaasd over hoe groot ze waren. Maar ondanks ik ze pas had ontmoet vertelde ze me heel vriendelijk vanalles over Nederland etc. En beetje bij beetje verdwenen mijn zorgen.

De volgende morgen was ik verbaasd om te zien dat het nog zo donker was dat het wel avond leek. In Japan komt de zon veel eerder op en het was dan ook een beetje een schok voor me dat Japan en Nederland daarin zo verschilden. Toen ik al zenuwachtig naar school ging bleek dat de Nederlandse studenten allemaal nog veel vriendelijker waren dan ik had verwacht. Studenten die met een glimlach "Hello!" zeiden, zelfs studenten die me begroette met het Japanse "Konnichi wa!" Het maakte me erg blij. Ondanks

dat ik een complete onbekende voor hen was, waren er studenten die als ze me tegenkwamen in de hal vroegen hoe ik heette en zeiden dat ze het leuk vonden om me te ontmoeten. Ik voelde echt de warmte van de Nederlandse mensen. Dankzij het feit dat iedereen zo relaxt met me praatte kreeg ik een glimlach op mijn gezicht.

Toen er tijdens de wiskundeles een vraag was die ik niet snapte hoelpen al mijn klasgenoten me door hun uiterste best te doen het me uit te leggen. En ik dacht vanuit met heel mijn hart, dit is dus hoe je door mensen met een glimlach te benaderen bevriend kan worden en een diepere band kan krijgen. Ook waren er veel pauzes op school tijdens welke vruchtensap werd gedronken en snoep werd gegeten, dit is een cultuur die op Japanse scholen niet hebben en ik was dan ook erg verbaasd.

Het was maar twee dagen maar ik ontmoette veel mensen en elke ontmoeting heeft een vast plaatsje in mijn hart. Tijdens mijn tijd op het CLZ werd het pijnlijk duidelijk voor me hoe moeilijk het is om tegen iemand te zeggen wat je denkt. De dingen die ik wou zeggen kon ik niet zeggen zodats ik het wou en ik had dan ook spijt dat ik niet meer gestudeerd had. Ik begreep opnieuw hoe belangrijk taal is om contact te maken van mense tot mens.

Wat ook in mijn hart is achtergebleven is de homestay. Als ik het Engels niet begreep gebruikten ze mijn elektronische woordenboek om het naar het Japans te vertalen zodat het toch lukte om een gesprek te voeren. Ik was erg verbaasd dat ze bekend waren met senbei en sushi dat word gegeten in Japan. Daarna hebben we samen shiruko en chirashizushi gemaakt. Toen ik ze eetstokjes cadeau gaf deden ze hun uiterste best om ermee tee ten hoewel zee r niet aan gewend waren en ik was daar erg blij mee.

Op de laatste dag ging ik winkelen samen met mijn gsatzus en die avond aten we pannenkoeken in een soort van restaurant. Aan de ene kant was het een heel erg gezellig diner maar aan de andere kant was ik verdrietig omdat het de laatste keer zou zijn datt we samen avondeten zouden eten.

Wat voor mij het zwaarste was tijdens de hoemstay was dat ik kleine dingetjes zoals "Zou je dit voor mij kunnen wassen?" etc. niet kon zeggen zoals ik het wou zeggen. Het was moeilijk om in het Engels te praten maar ik heb mijn best gtedaan om toch te communiceren. Er waren momenten waarop het moeilijk was omdat ze niet begrepen wat ik wou zeggen maar over het algemeen was elke dag nieuw en

Mijn homestay waar ik vele ontdekking heb gedaan

gezellig. Het is daarom dat toen ik eraan dacht dat ik terug naar Japan moest gaan ik het liefst was gebleven om nog meer tijd met iedereen door te brengen.

We leerden over de Nederlandse cultuur door een bezoek te brengen aan o.a. de Zaanse Schans waar we de molens bekeken. Die avond werd er een afscheidsfeest gehouden. In het begin keek ik er een beetje tegenop omdat ik nog geen afscheid wou nemen maar uiteindelijk bleek het een feest waarbij iedereen danste een onvergetelijke herinnering.

De dag dat we afscheid moesten nemen van iedereen. Ik realiseerde me nog niet echt dat we nu dan toch echt afscheid gingen nemen. Toen ik eraan dacht dat ik ze misschien nooit meer zou ontmoeten werd ik erg verdrietig. Het was erg pijnlijk om afscheid te nemen van mijn gastgezin, gastzus en de vrienden die ik had gemaakt in Nederland.

Maar ik weet zeker dat de dingen die ik in deze twee weken heb gevoeld en geleerd iets van onschatbare waarde zal blijken te zijn voor mij in de toekomst. Ik denk dat ik ben gegroeid door mijn ervaringen in een voor mij totaal onbekende situatie waar ik de taal niet begreep zoals bij mijn gezin en mijn tijd op het CLZ. Tijdens die drukke twee weken heb ik geleerd dat het belangrijk is om ook als je de taal niet goed spreekt je niet opgeeft en je uiterste best doet om te communiceren. Ik wil deze waardevolle ervaringen in mijn hart bewaren en het aan veel mensen vertellen.